

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogelник

Hišica v čevlju

Rajajmo, rajajmo!

Bratci so stali na travniku, gledali in niso vedeli, kaj bi storili. Pa se domisli Bínče:

„Zaplešimo!“

„Zaplešimo, zaplešimo!“ so zarajali bratci in ploskali z rokami.

„Zaplešimo!“ je zarajala tudi Sinja ptičica.

„Zaplešimo!“ je zarajal za njo mladi kraljevič.

Kakor bi mignil, so napravili krog, sredi kroga pa sta stala Sinja ptičica in kraljevič Sedme dežele. Zarajali so in zaplesali in zapeli:

Delajmo, bratci, urno krog, v krogu rajajmo lahkih nog.

Sestrica naša v krogu stoji, veselo pleše, se sladko smeji.

Sestrica naša z roko pomigne, kraljevič mladi k sebi jo dvigne.

Kraljevič pravi, govori: „Kraljica Sedme dežele boš ti!“

„Juuh!“ so zavriskali bratci in še hitreje zaplesali. Tako so peli in rajali in nič niso vedeli, kdaj jim je minil čas. Kar se ustavi Sinja ptičica sredi kroga in žalostno vzdihne: „Mamica!“

„Kaj!“ vpraša mladi kraljevič, „ali imaš tudi mamico?“

„Seveda jo imam. Ljubo, dobro mamico, kakršne ni na svetu nikjer nikoli nobene. Lepotica je in nikamor ne pojdem brez nje!“

„Kakor želiš,“ je rekel kraljevič. „S seboj jo vzameva na moj kraljevski grad. Dvorna gospa bo postala.“

„Ooo, to bo vesela!“ je zarajala Sinja ptičica. Nato pa je zopet povabila glavico in vzdihnila: „Očka!“

„Kaj, tudi očka imaš?“

„Seveda ga imam, ljubega, dragega očka, kakršnega ni na svetu nikjer nikoli enakega. Junak je, muho je pobil brez meča in puške. Nikamor ne pojdem brez njega.“

„Kakor želiš,“ je rekel kraljevič. „Tudi njega vzamem s seboj na kraljevski grad. Maršal naše vojske bo postal, ker je tak junak. Kar pojdimo ga iskat.“ In že se je zavihtel na konja, dvignil Sinjo ptičico k sebi in odjahal po travniku, bratci pa so tekli za njim.

(Konec.)

Milan Skrbinšek

0 zlata otroška doba

Tihe ure...

Popoldne je deževalo, tako da nisem mogel gnati na pašo; pa sem moral k žrmljam, ki so stale tam za vrati v kotu »štibelca« (kamre), da nameljem z ročnim mlinom moke. Po soparnem dopoldnevu je bil v kamri prijeten, mehak hlad. Ni mi bilo torej prevroče pri mletvi, ko sem se moral z eno roko oklepati precej debelega droga, ki se je zgoraj prosto gibal v okrogli luknji in je bil spodaj zapičen v vdolbino ob robu majhnega mlinkega kamna, ki se je vrtel nad spodnjim kamnom. Desnica je vrtela in vrtela, a z levico sem od časa do časa zajemal iz »léčke« (lesen pehar) zrnje in ga sul v luknjo sredi kamna, za pest veliko. Zrnje je sililo med oba kamna, se sprva tam drobilo, da sem ob njegovem pokanju v mislih kar videl one ostre drobtine, v katere je razpadalo. Koščki zrna so se drobili vedno bolj in bolj, a šum se je ublaževal. Prejšnje ostro pokanje se je omililo, kakor da se drobi med kamnoma le droben in krhek pesek; a tudi to pritajeno drobljenje je postalo tiše in tiše, da se je končno slišal samo prazen in hladen glas obeh kamnov, ki sta se rahlo brusila drug ob drugem. To me je prebudilo iz mojih misli, da sem znova naglo segel v léčko ter nasul spet pest žitnih zrn med kamna.

Podolgovata kamrica ima samo eno okno, ki je zelo majhno, kakor so tudi vsa druga tistih s slamo kritih nizkih kmečkih hramov. Oknice so bile zaprte zaradi muh, ker so vedno silile v notranjost hrama. Hladni vonj žita, omamni vonj kruha na polici, ki se je mešal z onim kmečkih rjuh, odeje, blazin, starinskega preperelega pohištva ter različnih zdravilnih trav, je preveval duh žgane kave, ki jo je skoraj brezzoba babica uživala vsak dan. Mi drugi smo dobivali ta mestni priboljšek samo ob nedeljah in praznikih.

V ta čudoviti kmečko domačnostni vonj v ozki kamrici in v to polmračno tišino je le tu pa tam pritajeno zvihnala muha. Naveličala se je čepenja v enem kotu stropa, se leno pognala v drugi kot, ali pa je težko zabrnela čebela, da si poišče skozi špranje oknic izhod v svobodo, a je obsedela na robu deščice, ker ji je zunaj grozil dež. Mehko šumenje dežja, ki je z leno enakomernostjo trosil svoje sveže kapljice na slamnate strehe in na krošnjo lipe na dvorišču — vse to me je uspavalo. Roka, ki je vrtela kamen vedno počasneje, je bila